



Mindenki nem
lehet szabad

GILDED CAGE

aranykalitka



VIC JAMES



fine
selection

V I C J A M E S

GILDED CAGE

aranykalitka

Sötét képességek I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Vic James
A mű eredeti címe: Gilded Cage (Dark Gifts Book 1)
Copyright © Vic James Ltd. 2017
All rights reserved.

A művet eredetileg kiadta:
Pan Books an imprint of Pan Macmillan, 2017

Fordította: Szabó Krisztina
A szöveget gondozta: Molnár Eszter

Jacket design and illustration:
Scott Biel and David G. Stevenson

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 375 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó



Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Schmidt Zsuzsanna
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Anyának

Köszönök mindent, főleg a könyvtári könyveket.

Prológus



Leah

Először a motort hallotta meg, aztán a vágózó lovat – két távoli zaj menekülés közben, a mindent beborító sötétségben.

Csupán a csizmája csattogása törte meg a csendet, maga Leah néma maradt, ahogyan a kisbaba is, akit magához szorított. Azonban az üldözőiknek nem kellett hallaniuk őket ahhoz, hogy rájuk bukkanjanak. Egyedül a Kynestont körülvevő fal felé rohanhatott, és a szökés egyetlen reményét a karjában lévő kisbaba, a lánya, Libby jelentette.

A hold hol eltűnt, hol előbukkant a magasan szálló, gyors felhők mögött, ám a fal végig haloványan ragyogott a láthatár szélén. A folyosóról beszűrődő fény sávját idézte, ami a hálószoba ajtaja alatt bekúszva megnyugtatja a rémálomból ébredő gyerekeket.

Ez lett a kynestoni életéből? Rémálom? Egykor valóra vált álmoknak tűnt.

A motorkerékpár közelebbről zúgott, a lovas pedig hátramaradt. Bizonyára Gavar és Jenner üldözi. Mindketten balról közelítettek, egyenesen felé tartottak. Azonban Leah érte el először a falat.

Egy pillanatra nekirogyott. Egyik kezét az ősrégi kőművesmunkán pihentette, kapkodta a levegőt. A fal hűvös volt az ujjai alatt. Nedvesnek is tűnt, belepte a moha, teljesen lerombolta a melegség illúzióját, amelyet a természetellenesen ragyogó téglák árasztottak. De hát így működik a Tehetség. Errefelé semmi és senki nem tűnt természetesnek.

Indulni kellett.

– Kérlek, kicsim! Kérlek! – suttogta Leah a kislányának, félrehúzta a saját kötésű takarót, és csókot lehelt Libby selymesen puha fejére.

A kisbaba mocorgott, amikor Leah gyengéden elhúzta a karját, és a tenyerébe vette a kislány aprócska kezét. Leah a rémülettől és a kimerültségtől zihálva a falnak dőlt, és nekinyomta a kisbaba tenyerét.

Az aprócska ujjak nyomán élesebben ragyogtak a viharvert téglák. A fény továbbterjedt, bekúszott a téglák közötti kötőanyagba. Gyengének tűnt, ám egyértelműen látszott. *Ott!* A fény megugrott, és felfelé igyekezett, egyre erősebbé vált, határozottabbá, élesebbé. Körvonalak alakultak ki, egy függőleges sáv, majd egy íves. Kirajzolódott a kapu.

A sötétből mechanikus morgás hallatszott. A motor köhögött. Lefulladt.

Ezután újabb, közelebbi hang törte meg az éjszaka csendjét – valaki lustán összeütötte a tenyerét. Leah összerezzent, mintha felfofozták volna.

Valaki az árnyak között várakozott. Amikor a magas, vékony alak kilépett a ragyogó fénybe, Leah sejtelve beigazolódott: valóban ő volt az. Silyen. A legifjabb, ám véletlenül sem legjelentéktelenebb Jardine testvér. Ő engedte be őket Kynestonba, mindenkit, aki itt szolgált, és az ő Tehetsége tartotta fogságban őket a birtokon. Hogyan is képzelhette, hogy elszökhet?

A lassú taps hirtelen véget ért. A fiú a boltíves vaskapu felé intett keskeny, lerágott körmű kezével.

– Csak tessék! – szólalt meg Silyen, mintha csak teázni hívná anyát és lányát. – Nem foglak megállítani. Kifejezetten érdekel, mire képes a kis Libby. Tudod, hogy kidolgoztam... bizonyos elméleteket ezzel kapcsolatban.

Leah szíve hangosan dübörgött. Nem igazán bízott Silyenban. Sőt, benne bízott a legkevésbé. Ennek ellenére élt a felajánlott lehetőséggel, még akkor is, ha a macska csupán egy pillanatra emelte fel a mancsát az egérről.

Feszülten tanulmányozta a fiú arcát, mintha a hold és a Tehetség fénye leránthatná a leplet a valódi indokairól. Amint Silyen talán életében először a szemébe nézett, Leah úgy érezte, észrevett valamit. Talán kíváncsiságot? A fiú tudni akarta, képes-e Libby kinyitni a kaput. Ha igen, akkor talán mindkettejüket elengedi. Pusztán azért, hogy szemtanúja lehessen az eseménynek – persze az is elképzelhető, hogy ezzel is bosszantaná a fivéreit.

– Köszönöm – hálálkodott szinte suttogva. – *Sapere aude?*

– Úgy bizony, merj tudni! Ha mersz, én tudni fogom.

Silyen elmosolyodott. Leah-nek több esze volt, mintsem hogy az együttérzés vagy a kedvesség jelének higgye.

Előrelépett, és a halovány körvonalú kapuhoz nyomta Libby kezét. A kisbaba tömzsi ujjai alatt felszikrázott a fény. Mintha olvasztott fém csorgott volna az öntőformába, ragyogó életre kelt: kovácsoltvas virágok, levelek, lenyűgöző madarak, a tetején P és J betűvel díszítve. A kapu épp úgy festett, mint akkor, négy évvel ezelőtt, amikor Leah megérkezett Kynestonba, és kinyílt, hogy fogadja őt. Nyilván ugyanígy nézett ki akkor is, amikor több száz évvel ezelőtt megalkották.

Csakhogya csukva maradt. Leah kétségbeesetten megragadta az egyik kovácsoltvas indát, és minden erejét beleadva megrántotta. Libby hangosan sivalkodni kezdett. Többé már nem számít a lárma, gondolta Leah tompa reménytelenségbe süppedve. Ma este biztosan nem hagyják el a Kyneston birtokot.

– Milyen érdekfeszítő – mormolta Silyen. – A gyermeked, azaz a bátyám gyermekének a vére elég erős ahhoz, hogy előcsalogassa a kaput, ám nincs meg benne a Tehetség, hogy irányítsa. Persze az is meglehet, hogy így adja tudtodra, nem akarja elhagyni a családját.

– Nem vagytok Libby családja – köpködte Leah. Félelme dühvé változott, és erősebben magához szorította a kisbabát. Addig erőlködött a hajlíthatatlan fémmel, amíg görcs állt az ujjaiába. – Sem Gavar, sem senki...

Lövés dördült, és Leah hangos kiáltással a földre zuhant. Fájdalom hasított a testébe, épp olyan gyorsan és élesen, mint ahogyan a fény megformázta a kaput.

Gavar szép lassan odasétált, és megállt a könnyező Leah fölött. Leah egykor szerette ezt a férfit, Kyneston örökösét, Libby édesapját. Gavar most fegyvert szorított a kezében.

– Figyelmeztettelek – szólalt meg Gavar Jardine. – Engem senki sem lophat meg.

Leah nem nézett rá. Elfordította a fejét, arcát a hűvös talajon pihentette, és a tőle nem messze heverő, takaróba bugyolált, aprócska kislányt nézte. Libby fájdalommal, dühvel telve ordított. Leah szerette volna megnyugtatni a lányát, de már ahhoz sem volt elég erő a karjában, hogy ilyen közelre kinyújtsa a kezét.

Patadobogás hallatszott, majd a lovas hirtelen lefékezett. A ló felnyerített, és két csizma csattant a földön. Megérkezett Jenner is, a

középső testvér. Az egyetlen, aki talán jót akar, ám nincs ereje tenni bármit is.

– Mit művelsz, Gavar? – üvöltötte. – Leah nem valami állat, akire kedved szerint lövöldözhetsz. Megsebesült?

Leah válaszként metsző hangot hallatott, ami nyögésben végződött. Jenner odasietett hozzá, letérdelt, és kitörölte a könnyeket a szeméből. Ujjai gyengéden simítottak végig az arcán.

– Sajnálom – mondta Jenner. – Annyira nagyon sajnálom!

A Leah köré gyűlő sötétséget a ragyogó kapu fénye sem enyhítette, és látta, hogy Gavar a kabátja alá rejti a fegyvert, majd lehajol, és felveszi a lányukat.

Silyen otthagya őket, a hatalmas ház felé indult. Gavar hátat fordított, és védelmezően Libbyre hajolt. Leah már csak abban reménykedett, hogy gyengédebb apa lesz, mint szerető volt.

– Silyen! – harsant Jenner hangja. Messzinek tetszett, mintha a kynestoni tó másik végéről kiáltott volna, pedig továbbra is az arcán érezte a tenyerét. – Várj, Silyen! Nem tudnál tenni valamit?

– Te is tudod, hogy megy ez – válaszolta Silyen olyan halkán, hogy Leah eltűnődött, vajon képzelődik-e. – A halottakat senki sem hozhatja vissza. Még én sem.

– De hát nem...

Ám Jenner mintha elhallgatott volna. Az biztos, hogy Gavar Libbyt csitította. És a kapu fénye kihunyhatott, a Tehetség fénye a semmibe veszett, ugyanis némaság és sötétség borult mindenre.



Luke

Június derekán, egy különösen forró hétvégén Luke Hadley gerincén tócsákba gyűlt az izzadság, miközben az elülső kertrészen hasonlóan hevert egy takarón. Üveges szemmel meredt a tankönyvekre. Elvonta a figyelmét a folyamatos visítozás.

Ha Abigail tanulna, Daisy és a barátai biztosan nem csaphatnának ekkora lármát. Csakhogy anya valamilyen érthetetlen okból kifolyólag túlzásba esett Daisy születésnapjával kapcsolatban, amiből így az évszázad bulija kerekedett ki. Luke kishúga és a barátai torokuk szakadtából visítozva rohángáltak a ház mögött, miközben valami elviselhetetlenül borzalmas C-pop fiúzenekar üvöltött a nappali ablakából.

Luke olyan mélyre tolt a fülldugóját, ahogyan csak sérülés nélkül tudta, és felhangosította a saját zenéjét. Nem használt. A *Happy Panda* fülbemászó ritmusát a mámoros tízéves lányok kórusa kísérte, lelkesen gyalázták a kínai nyelvet. Luke felnyögött, és a fűre terített könyvekbe temette az arcát. Tudta, kit fog hibáztatni, ha megbukik történelemből és állampolgári ismeretekből.

Mellette Abi feküdt, aki már túl volt a saját vizsgáin, így nyugodt lélekkel elmerülhetett valami ostoba regényben. Luke a szeme sarkából odapillantott, és összerezzent a cím láttán. *A mester szolgálja.* Abi már a vége felé járt, és ott hevert mellette egy másik pasztell-színű borzalom. *Az örökös csábítása.* Luke nem értette, hogyan olvashat ilyen borzalmas ponyvát egy olyan okos lány, mint a nővére.

De legalább lekötötte. Tőle szokatlan módon Abi egyszer sem nyaggatta a tanulással, pedig a két évvel később esedékes érettségig nem akadt fontosabb a mostani dolgozatoknál. Visszafordult a próbafeladatsorhoz. Összefolytak a szeme előtt a betűk.

Ismertesse az 1642-es Egyenlő Felkelést, és magyarázza el, hogyan vezetett a Szolgasors Egyezményhez. Térjen ki (i) I. Károly, az utolsó király, (ii) Lycus Parva, a királygyilkos és (iii) Cadmus Parva-Jardine, a tisztaszívű szerepére.

Luke felnyögött, majd a hátára fordult. Mintha direkt úgy nevezték volna el azokat a nyavalyás Egyenlőket, hogy utólag könnyű legyen összekeverni őket. És mégis kit érdekel, miért kezdődött a szolgasors sok száz évvel ezelőtt? Csak az számított, hogy sosem lesz vége. Az Egyenlőkön – a Tehetséggel rendelkező arisztokrácián – kívül minden brit kénytelen volt egy évtizedet feláldozni az életéből. Azokat az éveket fizetség és szabadság nélkül töltötték valamelyik borzalmas szolgavárosban a nagyobb városok vonzáskörzetében.

Hirtelen megakadt valamin a szeme, és felült. Szórakozást orronzott. Egy idegen férfi sétált végig a feljárón, és bekukkantott apa koscsijának ablakán. Nem mintha ez meglepte volna. Luke felugrott és odasietett.

– Csodálatos, igaz? – szólította meg a férfit. – Austin-Healey, több mint ötvenéves. Apa felújította. Autószerelő. De én is segítettem. Több

mint egy évünkbe telt. A nagy része valószínűleg már egyedül is menne, annyit tanultam tőle.

– Valóban? Akkor nyilván fájni fog érte a szíved.

– Miért fájna érte a szívem? – Luke értetlenül nézett az idegenre.

– Nem megy ez sehova!

– Nem-e? De hát ez a cím volt a hirdetésben.

– Segíthetek? – jelent meg Abi Luke vállánál. Gyengéden meglökte őt. – Menj vissza tanulni, öcsi! Majd én elintézem.

Luke már épp magyarázta volna, hogy felesleges, a férfi tévedett, ám ekkor egy csapat kislány került meg a házat, és egyenesen felénk robogtak.

– Daisy! – torkolta le Abi a húgát. – Tudod, hogy nem játszhatok itt. Más se hiányozna, mint hogy valaki kiszaladjon az útra, és elüssék.

Daisy odaügetett hozzájuk. Hatalmas, narancssárga kitűzőt viselt, rajta a 10-es számmal, mellkasán pedig szalag feszült „szülinapos” felirattal.

– Most komolyan – fonta össze a karját Daisy –, egyetlen perc az egész, Abi!

Az idegen férfi érdeklődéssel figyelte Daisyt. Csak nehogy valami perverz alak legyen!

– Szülinapos? – olvasta el a feliratot. – Tízéves vagy? Aha...

Egy pillanatra különös képet vágott, Luke nem igazán értette. Ezután hármójuk felé fordult. Nem volt fenyegető a pillantása, Luke mégis átkarolta a kishúgát, és közelebb húzta.

– Tudjátok mit? – szólalt meg a férfi. – Majd felhívom apukátokat máskor. Boldog szülinapot, kislány! Élvezd ki, amíg lehet.

Biccentett egyet Daisynek, majd megfordult, és lekocogott a feljáróról.

– Fura – nyújtotta el a szót Daisy. Ezután csatakiáltást hallatott, és táncikálva, ujjongva visszavezette a ház másik feléhez a libasorban utána ugrabugráló barátait.

Fura bizony, gondolta Luke. Ami azt illeti, egész nap különös érzése volt.

A kirakós azonban csak este állt össze a fejében, amikor már az ágyában feküdt. Eladják a kocsit. Nagy feneket kerítettek Daisy születésnapjának. Gyanús módon senki sem nyaggatta a vizsgái miatt.

Halk beszélgetést hallott a konyhából, úgyhogy lerobogott a földszintre. A szülei és Abi papírok fölé görnyedtek az asztal fölött, és Luke tudta, hogy igaza van.

– Mikor akartátok elmondani nekem és Daisynek? – kérdezte az ajtóból, és egyfajta komor elégedettség töltötte el a többiek zavartottsága láttán. – Legalább hagyjátok, hogy szerencsétlen elfújja a gyertyákat a tortáján, mielőtt bejelentenétek a nagy hírt. *Boldog születésnapot, drágám! Anyucinak és apucinak meglepetése van a számodra. Elhagyunk, hogy leszolgáljuk a tíz évünket.*

A többiek némán nézték. Apa anya kezéért nyúlt az asztal fölött. Sosem jó jel, ha az ember szülei összefognak.

– Szóval, mi a terv? Abi vigyáz majd rám és Daisyre? Hogy fogja győzni az orvosi mellett?

– Ülj le, Luke!

Apa jó kedélyű ember, de most különösen komoran csengett a hangja. Ez volt az első rossz előjel.

Luke belépett a konyhába, és észrevette, hogy Abi gyorsan összehöpri a papírokat. Gyanúsan nagy rakást alkottak. A legfelső lapon Daisy születési dátuma virított.

Luke hirtelen felfogta, mi történik, élesen látta elméjében a magyarázatot.

– Nem csak ti, igaz? – krákolta. – Mindannyian. Most, hogy Daisy tízéves lett, már megtehetitek. Minket is magatokkal visztek. Mind leszolgáljuk a tíz évünket.

Nehezen ejtette ki az utolsó néhány szót. Elakadt tőlük a lélegzete.

Egyik pillanatban a szolgasors unalmas vizsgakérdés volt, a következőben viszont Luke életének elkövetkezendő tíz évét jelentette. Elszakítják mindentől és mindenkitől, akit szeret. Manchester koszos, borzalmas szolgavárosába, Millmoorba kerül.

– Tudjátok, hogy szól a mondás. – Luke maga sem tudta, gúnyolódik vagy könyörög. – *Ha idősen kezdesz szolgálni, nem éled túl, ha fiatalon, sosem lépsz rajta túl.* Mit nem értetek ezen? Senki sem szolgál az én koromban, tízévesen, mint Daisy, meg főleg nem.

– Nehéz döntést hoztunk édesanyáddal – felelte apa rezzenéstelenül.

– Mindannyiótoknak a legjobbat akarjuk – vette át a szót anyja. – És úgy gondoljuk, hogy így lesz a legjobb. Most még túl fiatalok vagytok, hogy megértsétek, de azok, akik már túl vannak rajta, teljesen másképpen élnek. Az olyanok előtt lehetőségek nyílnak, sokkal jobbak, mint amilyenek számunkra adódtak.

Luke pontosan tudta, mire céloz az anyja. Csak az számított valódi állampolgárnak, aki már leszolgálta a tíz évét, és csupán ők tölthettek be bizonyos pozíciókat, vehettek maguknak házat, utazhattak külföldre. Csakhogy a munka és a házvásárlás elképzelhetetlenül messze volt még, és tíz év szolgálati idő elég nagy árnak tűnt pár hétnyi külföldi vakációért.

A szülei ostobasága az árulás pengéjét döfte Luke-ba. Ez nem olyasmi, amit a szülei egyszerűen csak eldönthettek, mint azt, hogy milyen legyen a függöny a nappaliban. Hiszen Luke életéről volt szó! A megkérdése nélkül hoztak döntést róla.

Abi véleményét azonban szemmel láthatóan kikérték.

– Abigail már tizenennyolc éves – szólalt meg apa, miután követte Luke pillantását –, úgyhogy ő szabadon dönthet a sorsáról. Anyával együtt nagyon boldogok vagyunk, hogy úgy döntött, ő is velünk tart. Sőt, ennél sokkal többet is tett értünk.

Apa átkarolta Abit, és büszkén megszorította a vállát. Milyen hőstettet hajtott végre most a csodalány?

– Ez most komoly? – nézett a nővére Luke. – Három különböző orvosi egyetemen tanulhatnál tovább, de te mindegyiknek hátat fordítasz, hogy a következő évtizedben ötpercenként *nin* haózhass a millmoori Bank of China call centerében? De az is lehet, hogy textilgyárba kerülsz majd. Vagy mehetsz húst csomagolni.

– Nyugodj már le, öcskös! – csitította Abi. – Csak halasztottam, nem utasítottam el semmit. És nem megyek Millmoorba. Egyikünk sem megy oda. Fogadj szót apának, és ülj le, akkor mindent elmagyarázok.

Luke még mindig dühös volt, ám kétségbeesetten tudni akarta, hogy lehet Millmoor megkerülésével leszolgálni a tíz évet, így engedelmeskedett. Csodálat és rettegés keverékével hallgatta a nővére szavait.

Örültségnek tűnt. Rémisztőnek.

Ugyanúgy szolgasors volt, és mivel ő még nem töltötte be a tizenéveskora, nem volt más választása. A szülei oda vitték, ahova csak akarták.

De legalább nem a pokol bugyrába, Millmoorba tartottak.

Anya és apa másnap reggel elmagyarázta Daisynek is, és a kislány olyan nyugalommal fogadta a hírt, hogy Luke elszégyellte magát. Belegondolt, hogy talán a szüleinek igazuk van, és gond nélkül, csatládként szolgálják le a tíz évüket.

Néhány nappal később, amikor leülepedett benne a dolog, elmesélte a legjobb barátjának, Simonnak. Si halk füttyentéssel reagált a hírré.

– Van egy osztály a Munkaerő-közvetítési Hivatalnál, a Birtokellátó. Oda mennek az Egyenlők a saját rabszolgáikért – magyarázta Luke. – Abi ott jelentkezett a család nevében. Leküldenek délre, Kynestonba.

– Kynestonról még én is hallottam – hitetlenkedett Si. – Jardine-ék laknak ott. A krémek krémje. Lord Jardine az az ijesztő fickó, aki gyerekkorunkban kancellár volt. Mégis mire kellett ti nekik?

– Halvány fogalmam sincs – ismerte be Luke.

A dokumentumok részletesen taglalták anya, apa és Abi munkakörét, ők ápolóként, autószerelőként és valami titkárféleséggént dolgoznak majd. Azonban sem Luke, sem pedig Daisy nem kapott konkrét munkát. Abi szerint azért nem jelöltek ki még számukra semmit, mert kiskorúak. Lehet, hogy nem is lesz semmilyen munkakörük, mindig ott segítenek majd, ahol épp szükség van rájuk.

Luke sokat gondolkozott rajta, miféle munka vár rá. Sikálhatja majd az aranyozott vécécsészéket? Jól fésülten, fehér kesztyűben felszolgálja az Egyenlők vacsoráját, és ezüsttálból kanalazza nekik a borsót? Egyik sem tűnt kifejezetten kellemesnek.

– Na és Daisy? – folytatta Si. – Mihez kezdenek Jardine-ék egy kisgyerekekkel? Egyáltalán, minek nekik ápoló? Azt hittem, az Egyenlők a Tehetségük segítségével gyógyítják magukat.

Luke is hasonlóképpen vélekedett, ám a mindig precíz, tudálékos Abi rámutatott, hogy valójában senki sem tudja, mire képesek az Egyenlők, és éppen ezért kifejezetten izgalmas lesz a birtokon dolgozni. Daisy erre hevesen bólogatott, csoda, hogy nem esett le a feje. Luke úgy sejtette, még az Egyenlők sem tudnák visszavarázsolni a nyakára.

Telt-múlt a nyár. Amikor július közepe táján Luke lerobogott a földszintre, egy ingatlanközvetítő épp leendő bérlőknek mutogatta a házat. Nem sokkal később a folyosó dobozokkal telt meg, hogy rak-tárba szállíthassák az ingóságait.

Augusztus elején Luke kimozdult az iskolai focicsapatban megismert barátaival, és megosztotta velük a nem kifejezetten örömteli hírt. A fiúk megdöbbentek, együttéreztek vele, és felajánlották, hogy látogassanak el az egyik kocsmába, ahol a csapos híres volt arról, hogy nehezen állapítja meg az emberek életkorát. De végül csak fociztak egyet a parkban.

Nem beszéltek meg, mikor találkoznak legközelebb.

Amikor már csak tizenkét nap volt hátra, visszajött a fickó, aki a kocsira iránt érdeklődött. Luke végignézte, ahogyan az apja átnyújtja a slusszkulcsot, és kénytelen volt pislogva elfordulni. Még csak az kéne, hogy pont egy autó miatt eredjen meg a könnye!

Csak hogy tudta, nem a kocsit gyászolja, hanem inkább azt, amit jelképezett. Ennyit arról, hogy ősszel megtanul vezetni. *Viszlát, függetlenség! Ég veletek, életem legjobb évei!*

Abi igyekezett felvidítani, ám pár nappal később ő állt a konyhaajtóban leszegett fejjel, rázkódó vállal. Egy feltépett borítékot szorongatott. Megjöttek az érettségi eredményei. Luke teljesen elfelejtkezett az iskoláról.

Először azt hitte, Abi rosszabb jegyeket kapott, mint amire számított. Ám amikor megölelte a nővérét, Abi megmutatta a papírt. Színőtös volt, mindenhova bejutott volna, ahova csak jelentkezett. Luke abban a pillanatban döbbent rá, mennyi mindent feladott a nővére azért, hogy velük mehessen.

Két nappal az indulás előtt búcsúzó rokonokkal és barátokkal telt meg a ház, és a szüleik szerény bulit csaptak. Luke egész nap

a konzolja előtt ült a kedvenc játékaiba merülve, mert tudta, hogy később már nem játszhat ilyesmivel. (Milyen szórakozási lehetőségek akadnak a szolgák számára Kynestonban? A zongora körül vi-gadoznak? De az is lehet, hogy semmi szabadidejük nem lesz. Le-het, hogy addig kell dolgozni, amíg az ember össze nem esik, aztán aludhat egy kicsit, majd kezdődik előlről a mókuskerék, és mind-ebből egy évtized vár rájuk.)

Eljött az indulás napja, természetesen csodás idő volt, hét ágra süttött a nap.

Luke a kertet szegélyező falon ücsörgött, figyelte, ahogyan a csa-ládja az indulás előtti utolsó simításokkal bíbelődik. Anya kiürítette a hűtőt, és bekopogott a szomszédokhoz, felajánlotta nekik a mara-dékokat. Apa átvitt egy dobozt a pár utcával odébb lakó barátjához, hogy később az is csatlakozhasson a család ingóságaihoz a raktárban.

A lányok a fűvön napoztak, Daisy kérdésekkel nyaggatta a nővé-rét, majd elismételte a hallott válaszokat.

– Lord Whittam Jardine, Lady Thalia, az örökös, Gavar – vissz-hangozta papagájként Daisy. – Jenner. Az utolsó-ra nem emlékszem. Olyan idéetlen neve van.

Abi rámosolygott.

– Majdnem tökéletes. Az utolsót Silyennak hívják. *Szil-jan* – szó-tagolta érthetően, hogy a húga megjegyezze a kiejtést. – Ő a legfia-talabb hármójuk közül, korban valahol Luke és köztem helyezkedik el. Te leszel ott a legfiatalabb. És a családnevüket *Dzsar-dín*nek kell ejteni, a birtok neve pedig *Káj-nesz-ton*. Próbáld meg helyesen kiej-teni, biztos nem akarják majd az északi akcentusunkat hallani ott délen.

Daisy égnék emelt tekintettel visszahanyatlott a fűre. Abi kinyúj-tóztatta hosszú lábát, és a melltartója alá dugta a pólója alját, hogy

a hasa is lebarnulhasson. Luke nagyon remélte, hogy Kynestonban nem csinál majd ilyesmit.

– Hiányozni fog a nővéred látványa – súgta Si a fülébe. Luke öszterezve hátrafordult, hogy a búcsúzó barátjára nézzon. – Ügyelj rá, nehogy visszaéljenek a hatalmukkal az újdonsült gazdáitok!

– Nem is tudom – motyogta Luke. – Te is láttad, milyen könyveket olvas. Lehet, hogy inkább őket kell majd megmenteni.

Simon felnevetett. Bénán összeérintették a vállukat, majd meglapogatták egymás hátát. Luke nem szállt le a falról, Si pedig továbbra is a járdán ácsorgott.

– Úgy hallottam, az Egyenlő csajok jól néznek ki – könyökölt Luke-ba Si.

– Gondolom, biztos forrásból tudod.

– Te legalább látsz majd csajokat! A nagybátyám, Jim azt mondta, hogy Millmoorban elkülönítik a két nemet, úgyhogy csak a saját családot nőtagjaival találkozatsz. Katasztrófa az a hely. – Si köpködve folytatta: – Jimmy pár hete jött haza. Még senkinek sem mondtuk el, mert nem hajlandó kilépni a házból, és látogatókat sem fogad. Teljesen összetört. Szó szerint. Balesetet szenvedett, és a keze...

Simon behajtott a egyik karját, és mozgatni kezdte a csuklóját. Nevetségesen nézett ki, ám Luke nem érzett késztetést röhögésre.

– Elütötte egy emelővillás targonca vagy valami ilyesmi. Nem sokat mesélt róla. Ami azt illeti, nagyon csendes. Apám öccse, mégis mintha tíz évvel idősebb lenne nála. Én biztos, hogy a lehető legtovább távol tartom magam Millmoortól, de szerintem neked jó dolgod lesz.

Si végignézett az utcán. Mindent megbámult, csak Luke-ra nem kelljen néznie.

Luke rádöbbsent, hogy a legjobb barátja már nem tud mit mondani. Közel tizenkét éve ismerték egymást, az általános iskola első hete óta játszottak és rosszkodtak együtt, másolták egymás házi-ját. És ennek most vége.

– Nehogy azt hidd, hogy az Egyenlők olyanok, mint mi! – szólalt meg ismét Si az utolsó szalmaszálla kapaszkodva. – Mert nem olyanok. Csodabogarak. Osztálykiránduláson elmentünk megnézni a parlamentjüket, azt a Fény Házát, tudod. Az idegenvezető végig arról hablatyolt, hogy micsoda mestermű, az egészet a Tehetségük segítségével építették, de engem teljesen kiborított. Emlékszel az ablakokra? Nem tudom, mit műveltek odabent, de nem hasonlított semmire, amit eddig láttam. Úgyhogy jobb lesz, ha vigyázol magadra! Meg persze a nővéredre.

Si fél szívvel Abire kacsintott, amitől Luke összerezzent. A legjobb barátja egy barom.

És tíz évig nem látja viszont.

Abi soha többé nem hallja majd Si burkolt célozgatásait, mert mire ők visszatérnek, Simon valószínűleg saját családot alapít. Dolgozni fog. Új barátokat szerez. Éli az életét. Minden, amit Luke ismer, eltűnik, tíz évet előreugrik az időben, miközben Luke maga változatlan marad.

A gondolat hirtelen feldühítette, éktelen haragra gerjesztette, és olyan erősen a falra csapott, hogy lehorzsolódott a tenyere. Felkiáltott, és Si végre ránézett, szánakozás ült a tekintetében.

– Jól van – szólalt meg Si. – Akkor megyek is. Teljen gyorsan az a tíz év!

Si, Luke régi életének utolsó darabkája befordult a sarkon, és eltűnt szem elől.

Luke ezután már nem tudott mihez kezdeni, úgyhogy csatlakozott a testvéreihez, és kifeküdt a napra. Daisy hozzábújt, a feje nyomta Luke bordáját lélegzés közben. Luke lehunyta a szemét, és a szemközti házból kiszűrődő tévé zaját, a főutca moraját, a madárcsicsergést hallgatta, meg azt, ahogy anya aggodalmaskodik apának, vajon elég szendvicset pakolt-e a Kynestonig tartó ötórás útra.

Valami kimászott a fűből, majd aprócska lábaival egészen addig szaladt Luke nyakán, amíg el nem hessegette. Luke azon töprengett, vajon át tudná-e aludni az elkövetkezendő tíz évet, mint valami tündérmesében, és hirtelen arra ébredne, hogy a szolgaság napjai leteltek, véget értek.

Apa ekkor elkomolyodott, és anya így szólt:

– Gyertek, gyerekek! Ideje indulni.

Jardine-ék természetesen nem Rolls Royce-t küldtek értük. Csak egy régi, ezüstszürke szedánt. Apa épp a papírjaikat mutogatta a sofőrnek, egy nőnek, akinek a pulóverére MH-t hímeztek, a Munkaerő-közvetítési Hivatal kezdőbetűit.

– Öten? – kérdezte a nő a dokumentumokra sandítva. – Itt csak négy név van.

Anya a lehető legmegnyugtatóbb arcát felöltve előrelépett.

– Nos, a legkisebb, Daisy még nem volt tízéves, amikor kitöltöttük a papírokat, de most már betöltötte, biztosan ezért...

– Daisy? Nem, nem, az ő neve itt van. – A nő felolvasta a neveket a csíptetős felírotáblára rögzített legfelső lapról. – HADLEY, Steven, Jacqueline, Abigail és Daisy. Indulási időpont és helyszín: 11:00, Manchester, Hawthornden Road 28. Célállomás: Kyneston birtok, Hampshire.

– Mi?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Anya kikapta a nő kezéből a listát, Abi pedig a nyakát nyújtogatva átnézett a válla felett.

Luke különböző irányokba rándult az idegességtől és egyfajta örült reménykedéstől, hogy talán elrontottak valamit. Haladékot kapott. Talán mégsem kell most leszolgálnia a tíz évet.

Újabb autó fordult be az utcájukba, egy nagy, fekete kisteherautó. A motorháztetőre fújt jelet mindannyian ismerték, alatta pedig a „*Labore et honore*” szavak díszeltek. Millmoor mottója.

– Ó, a kollégák – jegyezte meg a nő szemmel láthatóan megkönnyebbülten. – Ők biztos meg tudják magyarázni.

– Nézzétek! – sziszegte Abi a papírra mutatva.

A kisteherautó megállt a ház előtt, és kiszállt belőle egy zömök, katonás frizurájú férfi. Nem MH-s egyenruhát viselt, inkább rendőrszerű hatást keltett. Övéről gumibot lógott, neki-nekiütődött a lábának, miközben odasétált hozzájuk.

– Luke Hadley? – torpant meg Luke előtt. – Gondolom, te vagy az, fiam. Kapd a cuccod, még négy másikat össze kell szednünk.

– Mégis mit jelentsen ez? – nyomta az MH-s nő arcába a papírokat Abi.

Jó néhány lapot felhajtottak, és Luke felismerte a saját képét a papíron. Vastag, vörös vonal díszítette, és két szó virított rajta.

– Hogy mit jelent? – nevetgélt idegesen a nő. – Hát, szerintem önmagáért beszél az, hogy „szükségtelen, áthelyezés”, nem igaz? Nem találtak megfelelő munkát az öcsédnek a Kyneston birtokon, úgyhogy visszaküldték nekünk az aktáját, és így új beosztást kapott. Szakképzetlen, egyedülálló férfiként egy helyre küldhettük.

A háborút az idegesség nyerte, és a félelemmel együtt centiről centire szorította össze Luke gyomrát. Nem akarták őt Kynestonban. Millmoorba kerül.